

Ангел Каралийчев
Златното момиче

На един мъж се поминала жената и той се оженил повторно. Щом влязла мащехата в къщи, видяла, че освен нейното доведено момиче и от първата жена било останало едно заварениче.

Стрелнала го с очи и викнала на мъжа си:

– Туй момиче не го ща в къщи!

– Къде да го дяна? Не виждаш ли, че е още малко и глупаво? – отговорил бащата.

– Където щеш го заведи – в гората, в морето – само да не се мярка пред очите ми.

Днес раздор, утре раздор, най-сетне бащата склонил да махне първото си дете от къщи.

– Омеси една питка! – поръчал той на жена си.

Мащехата омесила питка от просо, пуснула я в торбата и подала торбата на мъжа си. Той преметнал торбата през рамо, повел момичето и го завел в една страшна гора. Там имало малък хълм. Извел бащата детето си на хълма, извадил питката от торбата, търкулнал я надолу и рекъл:

– Тичай, чедо, да уловиш питката.

Момичето се затекло подир питката и я хванало в треволяка. В туй време бащата се мушнал в гората и се загубил.

– Тате, аз хванах питката! – обърнало се назад момичето. – Тате, къде си?

Изкачило се пак на хълма, погледнало насам-нататък – жива душа няма. Очите му се насълзили. Тръгнало под старите дървета да търси пътека. Тук пътека, там пътека – никаква пътека нямало. Цял ден се лутало момичето. А когато слънцето потънало надолу зад гъстата шума на гората и взело да притъмнява, то се уплашило и почнало да плаче с глас.

Вдън гората в дървена колиба живеела една бабичка знахарка. Като чула човешки глас, тя излязла и викнала в тъмнината:

– Кой плаче там? Момиче или момче? Ако си момиче, ела при баба, ако си момче – махай се!

– Момиче съм, бабо – отвърнала сиротинката.

– Тогава по-скоро ела!

Като наближило, момичето попитало:

– Защо не искаш момче, бабичко?

– Защото ми трябва шетачка, а момчетата не умеят да шетат въщи.

Момичето влязло в колибата. Бабичката го нагостила, постлала му и то легнало да спи. Подир малко легнала и бабичката. На заранта момичето станало преди бабичката, разтребило, помело, донесло вода.

Като се събудила старата и видяла какво е сторило гостенчето ѝ, усмихнала се, но нищо не казала. Облякла се и тръгнала за гъби. На излизане тя заръчала на пъргавото момиче:

– В избата имам гадинки: змии, гущери, костенурки. Ти им попари трички и ги нахрани. Не бива да се боиш от тях, защото не хапят.

Момиченцето попарило трици, оставило ги да изстинат, занесло ги в избата, нахранило хубаво гадинките и като нямало друго що да прави, нанизало герданчета и вързало по едно на всяка гадинка. На пладне се задала бабичката. Гадинките се втурнали да я посрещат и почнали да се хвалят:

– Бабо, кака ни върза герданчета! Бабо, кака ни сладко нахрани!

– И на кака ви баба ще върже герданче! – отговорила бабичката и пак се усмихнала.

Близко до колибата течала чудна река. Тя всеки час променяла боята си. Подир пладне бабичката завела момичето на речния бряг, легнала на тревата и рекла:

– Баби, аз ще подремна на тревата, а ти ми попей, защото не ме лови сън без песен.

Момичето седнало до главата на бабичката и кротко запяло. Песента му била тиха като бръмчене на пчела. Преди да заспи, бабата проговорила сънена:

– Гледай водата. Най-напред ще потече синя вода, сетне червена, сетне черна. Подир черната ще се зададе жълта. Събуди ме, когато дойде жълтата вода!

И задрямала. Момичето учудено гледало реката. Реката час по час променяла водата си: ту синя, ту червена, ту черна. По едно време се задала жълтата вода и то събудило бабичката. Бабичката бърже скокнала, сграбила момичето и го потопила в реката.

– Дръж, баби – рекла тя, – хвани каквото можеш!

Момичето стиснало нещо и когато старицата, го извадила, видяло, че държи едно сандъче.

– Какво има в него? – попитало момичето.

– Когато идеш у дома си, ще го отключиш с туй ключе и ще видиш какво има – рекла бабичката, подала му едно че, извела го от гората, показала му пътеката към тяхната къща и го изпроводила да си иде със здраве.

Отишло си момичето и като влязло в къщи, цялата къща светнала, защото жълтата вода била златна и то станало златно. Машехата прехапала устни от завист.

– Какво носиш в сандъчето? – попитал бащата.

Момичето отключило сандъчето, отворило го и всички ахнали: сандъчето било догоре пълно с жълтици.

– Разправи къде си била? – попитала мащехата.

Златното момиче всичко разказало.

– По-скоро да заведеш и моето момиче в оная гора! – викнала мащехата на мъжа си.

– Меси една питка, като е тъй!

Мащехата се запретнала и омесила една житена питка. Бащата повел доведеното момиче, завел го на хълма в гората, търкулнал питката и когато момичето се затекло подире ѝ, той се потулил.

Цял ден се лутало момичето в гората и навечер викнало да плаче.

– Кой плаче? – попитала пак същата бабичка от тъмнината. – Момиче или момче? Ако си момче, махни се, ако си момиче, ела насам!

– Момиче съм! – отвърнало доведеното и влязло в колибата.

Горската бабичка го нагостила и му постлала да спи. На сутринта, когато слънцето напекло, бабичката се дигнала, а гостенчето ѝ още спяло. Намръщила се стопанката на колибата, ала нищо не казала. Събудила момичето и му рекла:

– Аз отивам за гъби, а ти разтреби в къщи, попари трички и нахрани гадинките ми. Те са в избата. Не се плаши от тях, защото не хапят.

Момичето станало, взело метлата, почнало да мете, без да поръси земята с вода, дигнало пушилка. Попарило трици, занесло ги горещи на змиите, гущерите и костенурките. Гадините се изпопарили и когато на пладне се върнала бабичката от гората, те почнали да ѝ се оплакват.

– Бабо, кака ни изпари с триците! Много ни изпари. Боли, бабичко!

– И баба ще изпари кака ви! – продумала бабичката и влязла в колибата.

Подир пладне тя завела момичето при чудната река и му заръчала:

– Аз ще подремна, а ти гледай реката – като мине синя вода, не ме буди, като мине жълта – пак не ме буди, като дотече червената – пак не ме буди. Когато дойде черната – събуди ме! Хайде сега, попей ми една песен, додето заспя!

Момичето викнало, но то пеещо толкова силно и лошо, че бабата го прекъснала.

– Спри! – рекла му тя. – Не можеш ме приспа с тая песен.

Момичето млъкнало. Бабичката задрямала, а реката зашумяла и почнала да мени боята си. Когато дошла черната вода, то събудило бабичката. Горската старица скочила, хванала момичето за косите,

потопила го във водата и викнала:

– Дръж, баби, каквото можеш, дръж! Момичето напипало едно сандъче и го стиснало. Бабичката изтеглила момичето на брега, дала му едно ключе, с което да отключи сандъчето, когато си иде в къщи, извела го от гората и му показала пътя към бащината му къща. Мащехата го чакала край село. Било надвечер. Когато го видяла, че е станало черно и грозно, пожълтяла от яд, н си рекла:

– Дано поне сандъчето е пълно жълтици.

Отишли си в къщи, отключили сандъчето и що да видят – вътре само змии, гущери и раци. Запищели всички, разбягали се. Златното момиче побягнало на улицата.

– Тичай по-скоро да му вземеш златните дрехи, за да облечем с тях моето доведено момиче! – извикала мащехата на мъжа си.

Мъжът се втурнал подир своето момиче. То бягало, той тичал, то бягало, той тичал, то бягало, той тичал, додето най-сетне, като видяло, че бащата ще го настигне, златното момиче разперило ръце и хвъркнало като птичка. Дигнало се нагоре над къщите, над градините, над планинските върхове. Превърнало се на златна месечина и грейнало.

Бащата останал с отворени уста. Такова чудо никога не бил виждал.

Оттогава златното момиче се появява нощем на небето, цялата земя огрява и търси с очи своя роден край.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003
Редакция: Свилена Симеонова, 2003

Публикация:

Ангел Каралийчев, „Имало едно време“

Приказки

Съдържание:

Братче и сестриче

Двамата старци и месечината

Златното момиче

Хитрата лисица

Иванка и Марийка

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2681>]